

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У. 13627/15
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. д.о.о. Из ... ул. ... бр. ..., поднетој против тужене Административне комисије Владе Републике Србије, ради поништаја закључка 14 број: 350-5678/2015-001 од 23.07.2015. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним закључком туженог 14 број: 350-5678/2015-001 од 23.07.2015. године одбачена је као недопуштена жалба тужиоца изјављена против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број: 350-01-00723/2014-18 од 19.02.2015. године. Ожалбеним решењем од 19.02.2015. године, ставом првим, наложено је Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда, да поништи Урбанистички пројекат за изградњу ТС 110/10 кV на делу КП ... КО ... у блоку ..., општина ..., који је потврђен дана 14.12.2011. године под IX-13 бр. 350.13-2/2011, док је ставом другим, одређен рок од 15 дана за поступање по овом решењу а ставом трећим, одређено је да жалба не задржава извршење решења.

Тужбом коју је поднео Управном суду 28.09.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да је тужени погрешно применио материјално право па је без улажења у меритум спора, одбацио његову жалбу као недопуштену занемарујући чињеницу да је он поднео приговор, а не жалбу, али да је свој приговор насловио као жалба јер је у правној поуци оспореног решења било наведено да се може изјавити жалба. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног закључка па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужени, на основу члана 59. став 3. Закона о државној управи, члана 33. став 4. Закона о Влади и члана 30. став 1. Пословника Владе, одбацио као недопуштену жалбу тужиоца изјављена против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број: 350-01-00723/2014-18 од 19.02.2015. године, налазећи да је ожалбено решење донето у вршењу инспекцијског надзора вишег органа државне управе над нижим органом управе због чега закључује да нема карактер решења против кога се, сагласно члану 12. став 1. и члану 213. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” бр. 30/10), може изјавити жалба. Према датим разлозима из образложења оспореног закључка овако је одлучено јер је ожалбеним решењем у поступку вршења инспекцијског надзора, сагласно члану 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи, наложено Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда, да поништи Урбанистички пројекат за изградњу ТС 110/10 кV на делу КП ... КО ... у блоку ..., општина ..., који је потврђен дана 14.12.2011. године под IX-13 бр. 350.13-2/2011, због чега тужени сматра да наведено решење републичког урбанистичког инспектора нема карактер првостепеног решавајућег управног акта и да против њега жалба није допуштена. Тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка применом члана 229. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09 ... 98/13), је прописано да је у вршењу инспекцијског надзора, урбанистички инспектор овлашћен да наложи решењем органу надлежном за послове урбанизма, поништавање локацијске дозволе и урбанистичког пројекта, у року који не може бити дужи од 15 дана, ако утврди да ти акти нису у складу са законом, односно планским документом.

Одредбом члана 213. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10) прописано је да против решења донесеног у првом степену странка има право на жалбу, док је чланом 229. став 1. истог Закона прописано да ако је жалба недопуштена, неблаговремена или изјављена од неовлашћеног лица, а првостепени орган је пропустио да је због тога одбаци, одбациће је орган који је надлежан за решавање по жалби.

Полазећи од наведеног, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је оспореним закључком одбацио као недопуштену жалбу тужиоца изјављену против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број: 350-01-00723/2014-18 од 19.02.2015. године, којим је наложено Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда, да поништи Урбанистички пројекат за изградњу ТС 110/10 кV на делу КП ... КО ... у блоку ..., општина ..., који је потврђен дана 14.12.2011. године под IX-13 бр. 350.13-2/2011. Ово са разлога што, и по налажењу овог Суда, ожалбеним решењем није одлучивано о

каквом праву, обавези или на закону заснованом интересу тужиоца као подносиоца жалбе у управној ствари, већ је у питању акт који је донет у поступку вршења унутрашњег, односно инспекцијског надзора вишег органа државне управе над другим, нижим органом управе. Стога ожалбена одлука и нема карактер управног одлучивања нити је њиме решавано о правима и правним интересима жалиоца, односно тужиоца.

Приликом одлучивања суд је имао у виду наводе тужиоца да је туженом поднео приговор, а не жалбу, који је насловио као жалба, јер је у правној поуци ожалбеног решења било наведено да се може изјавити жалба, али налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се због погрешне правне поуке тужиоцу не може признати више права него што му по закону припада.

Са изнетог разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.04.2016 године, 15 У. 13627/15

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ